SECRETUL STÂLPULUI

Colectia: Noul Excentric Club
Nr. 132

CUPRINS

Prefaţă..3
I. Dispărut...5
II. O nenorocire...14
III. 30.000 dolari..18
IV. O stratagemă reuşită...22
V. Un proces senzaţional...25

Prefaţă

Percy Stuart, un tânăr american, foarte bogat, independent şi manierat, maestru în toate sporturile, dorea să fie primit ca membru în renumitul «Excentric Club«.

Dar Percy Stuart nu reuşi mult timp să-şi ajungă ţinta, deoarece statutele clubului prevedeau în mod expres, că nu pot fi primiţi decât 197 de membri.

În afară de aceasta, Percy Stuart avea un duşman de moarte în baronetul Mac Hollister, care căuta, fără cruţare prin toate mijloacele, să îngreuneze primirea tânărului american ca membru al clubului.

Totuşi Percy, pătrunzând cu forţa în sala de şedinţe a clubului, obţinu să se admită pentru dânsul o excepţie a statutelor.

S-a pus însă condiţia ca Percy Stuart să rezolve un număr de probleme, propuse de conducerea clubului, număr echivalent cu membrii clubului, adică: 197.

Rezolvarea fiecărei din aceste probleme pune la o grea încercare forţa fizică şi spirituală a lui Percy, energia sa, precum şi amorul sau propriu.

Percy Stuart semnă condiţiile, primind apoi de la mister William Spencer, preşedintele clubului, o scrisoare, care conţinea prima problemă. Imediat după rezolvarea primei însărcinări, i se înmână o altă scrisoare conţinând cea de-a doua misiune.

……………………………………………………………………………

S-au succedat apoi şi alte însărcinări. Iat-o pe cea de a 132-a:

«Cunoscutul avocat din New-York Wilbur Barfield a dispărut în mod misterios, pe când se întorcea noaptea acasă de la o şedinţă.

Percy Stuart trebuie să găsească viu sau mort pe avocatul dispărut. Dacă a fost omorât, trebuie să descopere şi să aresteze pe criminal«.

I. Dispărut

Poarta principală de intrare şi ieşire a Conservatorului de muzică şi arta dramatică din New-York, care se afla în apropierea parcului Central, la capătul străzii a 75-a, se deschise larg. Din clădire ieşeau tinerii elevi, băieţi şi fete, purtând câte o servietă sub braţ, sau ţinând în mâna cutii de viori sau de alte instrumente muzicale. În grupuri, parcurgeau voioşi strada, îndreptându-se spre locuinţele lor. O tânără, de o frumuseţe răpitoare, îşi luă rămas bun de la cei din grupul ei, chiar în faţa intrării principale a Conservatorului.

Tânărul, căruia îi întinsese tocmai mâna pentru a-şi lua rămas bun, îi spuse, cu regret:

— Eşti grăbită, într-adevăr? Cine e fericitul, pentru care te grăbeşti atât demult?

Tânăra fată lăsă să-i scape un surâs.

— Deocamdată, nu-ţi pot trăda numele lui. Dar, îl vei afla la timp.

Apoi, ea traversă cu paşi repezi strada, îndreptându-se spre parcul Central. Părând grăbită, Mary Barfield parcurse câteva din aleile dosnice ale parcului, îndreptându-se apoi spre un mic pavilion, care se afla la marginea splendidului parc.

Acolo, ea fu întâmpinată de un bărbat elegant, cu trăsături fine şi cu ochii vii şi strălucitorii. El îi întinse ambele mâini şi o cuprinse apoi în braţe.

Dar, după ce schimbară primele cuvinte, figura tinerei fete se întunecă. Cu voce tânguitoare, ea spuse:

— Nu-ţi aduc o veste prea bună, dragul meu John! Fericirea noastră nu mai poate dăinui. Nu-ţi închipui cât sunt de tristă. Sufăr îngrozitor, căci nu mă pot despărţi de tine!

Tânărul o privi cu ochi de îndrăgostit nebun.

— De unde descurajarea asta, draga mea? A aflat tatăl tău de dragostea noastră?

Ea înclină din cap, în semn de aprobare. Ochii i se umplură de

lacrimi.

— Da, dragul meu! Tata nu vrea să ştie de tine. E indignat, şi mi-a declarat că mai degrabă mă goneşte din casă, decât să-mi permită să mă mărit e un artist. Nu vrea să ţină seamă că eşti un artist foarte apreciat şi unul din elementele de frunte al teatrului «Irving«. Tata are o părere foarte rea dar bine înţeles preconcepută, despre toţi artiştii chiar dacă sunt favoriţii publicului.

Cei doi tineri se aşezară pe o bancă din pavilion. Tânărul se întristase, dar vroia să arate că nu-şi pierde curajul. Mângâind încet mâna iubitei sale, îi spuse:

— Nu dispera, dragă Mary! Trebuie să înfruntăm împreună toate piedicile. De vom fi credincioşi iubirii noastre, nu se poate să nu triumfăm.

— Da, dar vom avea de luptat. Tata pare a nu fi înduplecabil şi nu cred să-l putem câştiga de partea noastră. Chiar de vei încerca să-i vorbeşti, nu-ţi va ajuta la nimic. Mă tem că, în acest caz, te va jigni.

Câteva minute, cei doi îndrăgostiţi nu mai scoaseră nici un cuvânt. Apoi, Mary se adresă din nou iubitului ei!

— În orice caz, trebuie să mai aşteptăm, până ce tatăl meu se va mai potoli. Cu timpul, cred se va linişti.

John Mac Pherson clătină însă din cap.

— Totuşi voi încerca să vorbesc cu tatăl tău pentru a-l face să-şi schimbe părerea despre mine. Am să-i declar, pur şi simplu, că nu mă voi despărţi niciodată de tine!

După puţin timp, cei doi îndrăgostiţi îşi luară rămas bun. Mary promise iubitului ei că-l va înştiinţa telefonic, dacă observă vreo schimbare în atitudinea tatălui ei. Amândoi tineri însă erau în fond deprimaţi, deoarece ştiau că avocatul Wilbur Barfield e un încăpăţânat.

În zilele următoare, Pherson încercă în mai multe rânduri să aibă o convorbire personală cu avocatul Barfield, dar nu reuşi. El fu mereu refuzat. Bătrânul Barfield nu vroia să-şi ascundă aversiunea faţă de tânărul actor.

— Trecură alte câteva zile. Între timp, Mary vorbise de câteva ori cu tatăl ei. Comunicase apoi telefonic lui Pherson că n-are nicio speranţă să-şi înduplece părintele.

Totuşi, tânărul actor încercă încă o dată să aibă o explicaţie cu Barfield. El se postă în camera de aşteptare a biroului

acestuia şi când îl zări, păşi îndrăzneţ spre el, spunându-i cu voce rugătoare:

— Trebuie să vă vorbesc neapărat, mister Barfield!

Barfield se încruntă.

— Regret! răspunse el. Nu pot să vorbesc cu d-ta. Timpul meu e preţios şi nu-l pot pierde în conversaţii cu un pierde-vară!

John tresări.

— Mister Barfield!

Dar avocatul schiţă un gest de dispreţ.

— Trebuie să plec la o şedinţă foarte importantă, aşa că în zadar te mai osteneşti, tinere. Îţi interzic orice apropiere de fiica mea. Întipăreşte-ţi bine în mine ce ţi-am spus!

Apoi, bătrânul Barfield lăsă pe actor în camera de aşteptare şi plecă.

Cu capul în jos, John părăsi biroul avocatului. Fără să vrea, în sufletul său se strecurase o indignare cumplită împotriva bătrânului. Cum de-şi putuse permite să-l ofenseze în aşa hal? Îi era peste putinţă să tolereze lucrul acesta. Dacă bătrânul se va încăpăţâna în atitudinea sa, lui nu-i rămânea altceva de făcut decât să aştepte până ce Mary va deveni majoră, pentru ca să poată hotărî singuri asupra soartei ei. La majorat, se vor căsători împotriva voinţei lui Barfield. În ce priveşte situaţia materială, Mac Pherson nu avea nevoie de sprijinul bătrânului milionar, căci cu leafa pe care o primea de la teatru, putea să-şi înjghebe o gospodărie frumoasă.

Totuşi, Pherson se hotărî să spună odată avocatului tot ce avea pe inimă, cu privire la cuvintele jignitoare, pe care i le adresase.

Tânărul actor se duse la teatru şi, de acolo, se puse în legătură telefonică cu Mary, căreia îi comunică rezultatul convorbirii cu tatăl ei. Îi preciză apoi, că bătrânul, spre a-l jigni, pretextase că trebuie să plece la o şedinţă foarte importantă.

Dar Mary îl întrerupse:

— Oh, nu; tata trebuia într-adevăr să plece la o şedinţă a consiliului Companiei Lake Erie Steamship, din care face parte ca jurisconsult.

— Şi unde are loc Şedinţa?

— În Carneige-Hall, strada 56.

— Va dura mult şedinţa?

— După cât mi-a spus tata, până după miezul nopţii.

— Bine, am să-l aştept în faţa palatului Carneige-Hall, chiar dacă şedinţa va dura până mâine dimineaţă. Nu pot fi tratat jignitor de nimeni, nici chiar de tatăl tău. Am să-i spun deschis părerea mea, iar dacă nu va deveni rezonabil, ne putem lipsi de el.

Tânăra fată îi răspunse:

— Te rog însă să fii politicos cu el! Vă ştiu pe amândoi nervoşi şi mi-e frică!

— Fii liniştită, Mary! Nu se va întâmpla nimic rău. Vreau numai ca tatăl tău să nu-şi închipuie că are de-a face cu un om fără demnitate. Pe viitor, se va învăţa să mă respecte.

Cu aceste, cuvinte, convorbirea telefonica luă sfârşit…

Trecuse de miezul nopţii, dar John Mac Pherson, se plimba încă prin faţa palatului Carneige-Hall. Tânărul nu se liniştise. Din contra, indignarea lui creştea din ce în ce mai mult, când îşi amintea cum fusese ofensat. Îşi propuse să oprească în stradă pe Barfield, şi să nu-i dea drumul, până ce nu-l va face să-şi ceară scuze.

Şedinţa dura cam prea mult. Totuşi, Pherson, nu-şi pierdu răbdarea. Din când în când, îşi scotea ceasul, mirându-se că avocatul nu mai iese.

În sfârşit, după ora două noaptea, şedinţa luă sfârşit. Câţiva membri ai consiliului de administraţie ieşiră în câteva minute, ieşi în stradă şi Wilbur Barfield. El chemă un taxi, care staţiona în imediata apropiere a palatului. Dar când Barfield vru să se urce în maşină, se simţi apucat de braţ de o mână străină.

— Un minut, mister Barfield; trebuie sa vă vorbesc neapărat!

Foarte contrariat, avocatul se uita drept în ochii actorului.

— D-ta eşti? Iar ai venit? Ţi-am spus doar desluşit că…

— Vă rog foarte insistent, mister Barfield, şi nu-mi vorbiţi cu un astfel de ton. Sunt un gentlman ca şi dvs., aşa că vă pot cere să mă ascultaţii!

Atitudinea sigură şi energică a actorului îşi produse efectul. Barfield făcu semn şoferului să plece.

— Te ascult, spuse el lui John. Nu prea are rost să-mi pierd timpul cu d-ta, dar…

— Nu vă cer altceva, mister, Barfield, decât să mă trataţi cum vă tratez şi eu. Chiar dacă personal şi profesiunea mea nu vă sunt agreabile, nu aveţi totuşi dreptul să mă trataţi ca pe un vagabond.

Amândoi porniră înainte unul lângă altul.

Avocatul răspunse, foarte rece:

— N-ar trebui să te mire atitudinea mea. Persoana d-tale mi-e indiferentă, iar pentru profesiunea d-tale nu am nici cel mai mic pic de consideraţiune. Deci, sunt indignat că îndrăzneşti să faci curte fiicei mele. Miss Mary Barfield şi un comediant! Asta s-ar potrivi de minune!

— Sunt actor, iar nu comediant! Oamenii care înţeleg arta, ştiu să mă aprecieze.

— Eşti încrezut, domnule! Dar n-am poftă să discut cu d-ta lucrurile acestea. Ţine minte un singur lucru: trebuie să încetezi flirtul d-tale cu fiica mea. Aceasta ţi-o cer! În caz contrar, voi avea grijă ca Mary să plece din New-York. O voi duce eu într-un loc, unde n-ai s-o mai găseşti.

— Oh, mister Barfield, să ştiţi că pe noi nu veţi reuşi să ne despărţiţi niciodată! Ne iubim, şi nimeni pe lume nu ne poate despărţi!

Avocatul zâmbi ironic.

— Acestea sunt expresii de actor! Nu-ţi vor ajuta însă la nimic. Rămân la hotărârea mea şi voi avea grijă ca Mary să te uite cât mai repede.

Tot discutând astfel aprins, ei ajunseră în a doua stradă. La colţul celei de a 58-a străzi, Barfield se opri. Făcea impresia ca nu mai vrea să continue discuţia cu Pherson. Bătrânul se oprise în faţa unui stâlp de afişaj şi examina afişele lipite acolo.

Cu paşi înceţi, Mac Pherson se îndepărtă.

Era uimit de încăpăţânarea lui Barfield. Probabil că omul acesta avea o piatră, în loc de inimă! Tânărul actor se hotărî totuşi să procedeze cu binele.

Însufleţit de acest gând, el se întoarse, crezând că Barfield se oprise numai pentru câteva clipe în faţa stâlpului de afişaj, pentru ca apoi să-şi continue drumul. Dar bătrânul avocat nu mai era acolo.

Mac Pherson se învârti în toate părţile, însă nu-l mai găsi. O nelinişte i se strecură în suflet. Cum şi unde dispăruse oare aşa de repede bătrânul avocat? Străzile care se încrucişau aici erau goale.

Deci, Barfield nu putuse să dispară, chiar dacă s-ar fi îndepărtat în fugă.

Descurajat, Mac Pherson se îndreptă spre casă. Dar, întreaga

noapte, nu fu în stare să aţipească. Tot timpul reflectă cum ar putea reuşi să înduplece pe bătrânul avocat.

A doua zi dimineaţa, el fu chemat la telefon.

— Aici John Mac Pherson! Cine e acolo!

— Mary Barfield!

— Oh, bună dimineaţa, draga mea! Mă bucură că te-ai gândit să mă saluţi atât de dimineaţă!

— Dar nu pentru acesta te-am chemat, dragul meu. Sunt foarte îngrijorată, din cauză că tata nu s-a mai întors acasă, fără să mă anunţe. Lucrul acesta nu s-a întâmplat niciodată până acum. Dacă era vreodată nevoit să lipsească noaptea, mă înştiinţa întotdeauna prin telefon. Mă tem să nu i se fi întâmplat vreo nenorocire!

John tresări speriat.

— Am fost împreună cu el, după ce a ieşit de la şedinţa din Carneige-Hall. L-am oprit şi l-am rugat să mă asculte. Fireşte, n-a fost deloc prietenos cu mine şi n-am nici o speranţă să fie de acord cu căsătoria noastră. După terminarea convorbirii ce am avut cu el, s-a oprit în faţa unui stâlp de afişaj. Am avut impresia că a făcut intenţionat acest lucru, pentru a curma discuţia. Eu am pornit înainte, dar, după câţiva paşi, m-am răzgândit şi m-am întors, ca sa-i vorbesc din nou. Spre marea mea uimire, nu l-am mai găsit.

— Oh, Dumnezeule, ce să însemne oare toate acestea? Te rog să cauţi pe papa, dragă John! Fă tot posibilul să-l găseşti.

Şi, într-adevăr, John se strădui întreaga zi să dea de urmele dispărutului. Poliţia întreprinse şi ea cercetări amănunţite. Dar totul fu zadarnic.

Ziarele de seară publicară ştirea dispariţiei cunoscutului avocat Wilbur Barfield. Se arăta în reportaje că el luase parte noaptea trecută la o şedinţă a Companiei «Lake Erie Steamship« din Carneige-Hall şi că, în drum spre casă, dispăruse fără de urmă. Poliţia bănuia că e vorba de o crimă. Se instituiseră premii însemnate, pentru cei ce vor fi în stare să facă poliţiei comunicări, cu privire la clarificarea acestui caz enigmatic.

John Mac Pherson, citind ziarele de seară în locuinţa sa, rămase consternat. El îşi dădea seama că bănuielile vor cădea asupra sa. Fusese doar ultima persoană în care vorbise avocatul dispărut. John era cu atât mai îngrijorat, cu cât se ştia în multe cercuri de dragostea lui cu Mary, precum şi de faptul că

avocatul se opunea căsătoriei lor.

În dimineaţa celei de a doua zile, Pherson citi cu groază următoarea ştire, apăruta în ziarul din New-York:

> Cazul Barfield!
>
> «Noaptea trecută, şoferul taxi-ului 197456, care staţionase cu maşina sa în apropierea palatului Carneige-Hall, s-a prezentat poliţiei. El a declarat că, puţin timp după ora două noaptea, mister Barfield, pe care-l cunoştea dinainte, a vrut să se urce în maşina lui, pentru a se întoarce acasă. Dar, în acelaşi moment, a fost acostat de un străin, care i-a cerut să-i vorbească, într-un ton ameninţător. La început, avocatul a şovăit, dar apoi a făcut semn şoferului că nu mai are nevoie de maşină. Cei doi bărbaţi au pornit împreună. Şoferul a putut observa că discutau foarte agitat.
>
> Câţiva membri ai consiliului de administraţie declară că străinul în chestiune, care aşteptase în stradă, era un tânăr cu figură de actor, îmbrăcat într-un costum de stradă, de culoare maro. În cap, avea o pălărie cu boruri largi, iar la gât purta lavalieră. Poliţia judiciară a întreprins cele mai amănunţite cercetări pentru identificarea şi arestarea acestui individ«.

Cuprins de groază, Pherson citi încă o dată această notiţă. Nu mai rămânea îndoială că va fi arestat şi că i se va arunca o învinuire grozavă. Cum va putea să-şi dovedească nevinovăţia?

Teama îl făcu să-şi piardă cu totul prezenţa de spirit şi judecată clară. În buimăceala sa, se hotărî să fugă. Îşi întocmi planul să plece în Canada cu trenul de seară.

Foarte grăbit, spre a nu fi surprins de poliţie, el îşi împachetă lucrurile şi, cu o maşină, se duse la gara principală. La casa de bilete nu fu observat de nimeni. Dar, în momentul în care vru să se uree în tren, o mână grea i se puse pe umăr.

— În numele legii; eşti arestat!

Omul care spusese aceste cuvinte se legitimă cu emblema poliţiei centrale din New-York. În spatele lui se aflau câţiva agenţi. Pherson înţelese că nu mai poate opune. Nu-i rămânea altceva de făcut decât să se lase arestat.

El fu depus într-o celulă a închisorii preventive. Complet

deprimat, se aşeză pe un scaun de lemn, ţinându-şi capul în mâini.

II. O nenorocire

Renumitul sportsman american Percy Stuart primise, din partea Clubului Excentric însărcinarea de a clarifica misterul dispariţiei avocatului Wilbur Barfield. În cazul unei crime, Percy avea şi însărcinarea să descopere pe asasin.

În timp ce tânărul american se afla în vila sa, reflectând asupra mijloacelor pentru clarificarea acestui mister, servitorul său Bill îi aduse ediţia specială a unui ziar, pe care colportorii o vindeau în stradă. Ziarul publica următoarea ştire senzaţională:

> «Sub strada 58, la coltul străzii a 6-a, s-a înregistrat azi dimineaţă o groaznică nenorocire, ale cărei cauze n-au putut fi clarificate până acum. O garnitură a metropolitanului s-a oprit brusc în acest loc. Garnitura următoare, care a plecat cu două minute mai târziu, s-a ciocnit, din plină viteză, cu prima garnitură, defectă. Până la ora când închidem ediţia, s-au scos de sub sfărâmături 44 de morţi şi peste 100 de răniţi. Mulţi din răniţi se află în stare disperată.
>
> Catastrofa a produs o profundă impresie. Deocamdată, circulaţia metropolitanului s-a suspendat, deoarece publicul nu mai vrea să călătorească pe această cale.«

Percy Stuart citi încă o dată ştirea. Un gând ciudat îi trecu prin cap. Catastrofa se produsese tocmai la încrucişarea străzii 58 cu strada No. 6. Era exact locul de dedesubtul străzii unde se afla stâlpul de afişaj, de lângă care dispăruse mister Barfield.

Percy plecă imediat cu o maşină la birourile de administraţie ale metropolitanului. Acolo, tocmai, sosise comisia de o ancheta a poliţiei. Domnea o atmosferă foarte încărcată. Câţiva ingineri experţi, chemaţi de autorităţi, îşi exprimau punctul lor de vedere asupra cauzelor acestei groaznice nenorociri.

Tânărul american ascultă cu atenţie expunerile lor. Părerea

experţilor era că defectul primei garnituri a metropolitanului nu s-a putut produce decât din cauza unui scurt-circuit electric, provocat, în mod inexplicabil, de un corp străin, pus în contact cu curentul electric. De aceea, garnitura se oprise.

În cele din urmă, Percy Stuart se prezintă directorului Societăţii metropolitanului şi-i spuse:

— Scuzaţi-mă dacă mă amestec şi eu în această chestiune! Sper însă că voi clarifica cauzele catastrofei. Nu-i aşa că deasupra locului nenorocirii se află un stâlp de afişaj?

Directorul să uită nedumerit la Percy Stuart. Aceeaşi bănuială încolţi şi în capul lui. Apucă de braţ pe tânărul american şi-i răspunse:

— Ai dreptate, mister Stuart! În interiorul stâlpului de afişaj se află izolatoarele şi siguranţele cablurilor electrice, care alimentează linia de dedesubt a metropolitanului.

Percy Stuart dădu din cap.

— Să mergem acolo, domnule director! Luaţi şi un funcţionar cu dv., ca să deschidă uşa stâlpului de afişaj.

Directorul şi Percy Stuart, însoţiţi de câţiva funcţionari, plecară la faţa locului. Uşa stâlpului de afişaj nu era încuiată. Toţi cei de faţă se dădură un pas înapoi, cuprinşi de groază. Înăuntru se afla cadavrul bătrânului Wilbur Barfield. Mâinile lui erau încleştate de firele de siguranţă. Figura bătrânului avea o culoare vânătă închisă. Desigur că nu putea fi vorba decât de o crimă. Avocatul fusese strangulat cu o sfoară subţire şi apoi aruncat înăuntrul stâlpului, înainte de a fi sucombat.

În agitaţia generală ce se produse, Percy Stuart îşi păstră sângele rece. El scoase sfoara din jurul gâtului cadavrului şi o băgă în buzunar. Apoi, cadavrul fu transportat la morgă. În baza hotărârii judecătorului de instrucţie, actorul arestat sub bănuiala că ar fi autorul crimei, fu adus în faţa cadavrului lui Barfield.

Pherson privi cu groază cadavrul, strigând apoi din toate puterile:

— Nu, de o mie de ori nu! N-am comis eu această crimă îngrozitoare! Cine îndrăzneşte să mă acuze de comitere unui astfel de oribil fapt!

Dar arestatul nu fu luat în serios, Comisia de anchetă îşi spunea că Pherson e actor şi că se pricepe deci să joace pe nevinovatul.

Mac Pherson îşi dădu şi el seama că nu e crezut.

Disperarea lui crescu şi mai mult, după ce fu transportat înapoi la închisoare. Cu mare greutate, obţinu permisiunea să scrie iubitei sale. El îi jură în această scrisoare că nu e vinovat şi o întreba dacă ea îl crede capabil de a fi comis monstruosul omor.

Mary îi răspunse câteva cuvinte de consolare şi dragoste:

> «Dragul meu John, tu nu eşti capabil de o astfel de faptă. Eu te cunosc prea bine şi ştiu ce să cred despre tine. Fireşte că momentan sunt atât de zdrobită de nenorocirea ce s-a abătut asupra mea, încât nu am puterea să reflectez mai lucid. Am însă speranţă că Dumnezei te va ajuta şi că oribila crimă va fi clarificată cât de curând. Nu dispera, iubitul meu!«

Aceasta scrisoare dădu puţin curaj bietului actor. Mary Barfield suferea şi ea foarte mult. Nici n-ar fi putut suporta nenorocirea, dacă n-ar fi consolat-o avocatul Ralph Iellyband, secretarul tatălui ei. Acest tânăr avocat lucra de un an în biroul lui Barfield şi se bucura de toată încrederea fiicei acestuia.

După câteva zile, într-o dimineaţă, Mary Barfield dădu de un ziar vechi, care cuprindea un articol asupra aventurilor lui Percy Stuart. Imediat după ce-l citi, tânăra fată se îmbrăcă de plecare. Trebuia să ceară neapărat sprijinul lui Percy Stuart.

Ea se duse direct la vila tânărului american, care o primi afectuos, spunându-i:

— Nu mă surprinde vizita d-tale, miss Barfield! Te aşteptam chiar. Chestiunea în care vrei să-mi vorbeşti, o cunosc foarte bine. De altfel, trebuie să ştii că am fost însărcinat de clubul Excentric, să clarific asasinarea tatălui d-tale. Îmi voi da toată silinţa să descopăr pe criminal.

Apoi, Percy puse o serie de întrebări tinerei fete. Ea îi dădu toate lămuririle de care Percy avea nevoie. Când îşi luă rămas bun, Percy îi spuse:

— Sper că voi face lumină în această chestiune enigmatică. Părerea mea e că actorul John Mac Pherson nu are niciun amestec în crima comisă.

Tânăra fată plecă. În aceeaşi zi, Percy Stuart vizită pe Pherson în celula lui, cerându-i informaţii amănunţite asupra întâmplărilor din noaptea fatală.

III. 30.000 dolari

Ralph Jelliband, secretarul avocatului asasinat aranja într-o dimineaţă dosarele în biroul său. În camera de alături, Mary Barfield era ocupată şi ea cu aranjarea unor acte. Lăsase uşa deschisă, ca să poată vorbi cu Ralph.

După puţin timp, se prezenţă un bătrân, spunând că e funcţionar al societăţii la care contractase o asigurare pe viaţă avocatul Barfield. Funcţionarul ceru să i se dea poliţele de asigurare.

În timp ce secretarul deschisese un sertar, căutând poliţele, reprezentantul Societăţii de asigurare se uită iscoditor pe birou şi, zărind un ghem de sfoară tare, specială pentru legatul dosarelor, şterpeli cu abilitate ghemul şi-l băgă în buzunar. Apoi, observând că Ralph nu găseşte poliţele de asigurare, făcu vrea doi paşi pană la el şi-i introduse mâna în buzunarul de la piept.

— Poate că poliţele sunt în portmoneul din buzunarul hainei d-tale? întrebă el sfidător.

Ralph rămase mai întâi surprins. Dar imediat apoi, strigă furios:

— Cum de-ţi permiţi, domnule? Vrei să mă percheziţionezi? Asta e o cutezanţă nemaipomenită!

Tânărul secretar încercă să dea brânci străinului. În acelaşi moment, apăru în cameră Mary. Ea observase întreaga scenă din camera de alături.

— Ce se petrece aici?

Ralph arătă spre străin.

— Domnul acesta şi-a permis obrăznicia de a încerca să mă percheziţioneze, spuse el. Mă voi plânge societăţii de asigurare, în serviciul căreia se găseşte.

Reprezentantul societăţii de asigurare murmură câteva cuvinte de scuză şi plecă. Mary ieşi după el în coridor. Străinul îi făcu semn să se apropie şi apoi îi şopti:

— După cum vezi, sunt la lucru!

După aceasta, ciudatul străin dispăru. Mary se uită surprinsă după el. Timbrul vocii lui era acum cu totul altfel decât cu câteva minute mai înainte, când intrase în birou, Mary recunoscu vocea. Omul acesta nu era decât Percy Stuart. Deşi nu înţelegea scopul vizitei lui, totuşi Mary îşi propuse să nu divulge secretul.

După amiază, ea primi o scrisoare urgentă din partea lui Percy Stuart. Scrisoarea avea un cuprins foarte scurt:

> «Te rog să vii imediat la mine şi să-mi aduci o bucată de ceară roşie din biroul tatălui d-tale«!

— Nici de astă dată, Mary nu înţelese nimic. Totuşi ea scoase din birou o bucată de ceară roşie şi se duse apoi la vila lui Percy Stuart. Acesta o primi cu o întrebare:

— Miss Mary, dosarele din biroul tatălui d-tale sunt legate cu sfoară de felul acesteia?

Surprinsă, tânăra fată privi bucata de sfoară, pe care i-o arăta Percy.

— Da! Dar de ce…

— Ceara roşie folosită în biroul dvs. e de culoare întunecată?

— Da, ne folosim întotdeauna de aceiaşi ceară.

— Mi-ai adus o bucata?

— Da; iat-o!

Mary îi dădu batonul de ceară roşie.

— Foarte curând, miss Mary, vei afla de ce mare importanţă sunt toate aceste amănunte, spuse Percy.

Tânăra fată nu putu să afle mai mult de la Percy. Ea plecă, fiind încredinţată că tânărul american ştie ce face.

În aceeaşi după amiază, un bătrân sărăcăcios îmbrăcat se prezintă în biroul avocatului Barfield. El rugă pe Ralph să-i permită să-l fotografieze, căci e fotograf ambulant şi o duce foarte greu. Bătrânul îşi scoase imediat aparatul fotografic, spunând că, pe un preţ foarte mic, îi va face o duzină de fotografii. Dar Ralph îl pofti să iasă afară.

Totuşi, secretarul nu reuşi să împiedice pe bătrân de a scoate o fotografie, chiar în momentul când păşise spre el, spre a-l da pe uşă afară.

Bătrânul ieşi în stradă, se urcă într-o maşină şi plecă direct

spre vila lui Percy Stuart.

Ajuns acolo, el îşi scoase costumul sărăcăcios şi se degrimă. Era chiar Percy Stuart în persoană. Tânărul sportsman developă imediat clişeul pe care-l făcuse.

Apoi, el examina atent fotografia. Scosese foarte bine pe Ralph Jellyband, secretarul avocatului asasinat. Percy dădu apoi un telefon tinerei Mary, rugând-o să-i trimită cât mai repede o fotografie a tatălui ei.

După două ore, Percy primi fotografia cerută. Cu ajutorul unei lupe speciale, el compară fotografia avocatului asasinat cu cea a lui Jellyband.

A doua zi dimineaţa, miss Mary primi o nouă scrisoare din partea lui Percy Stuart, care o rugă să vină neapărat la el. Când tânăra fată intră în biroul tânărului sportsman, acesta îi puse pe masă mai multe bucăţi dintr-o scrisoare ruptă.

> «… şi cum tu ai desconsiderat sfaturile mele părinteşti, refuz categorie să-ţi achit măcar un singur cent din cei 30.000 dolari… înainte că tu…«

— Cunoşti scrisul acesta, miss Barfield! întrebă calm Percy Stuart

— Fireşte, e scrisul tatălui meu!

— Rândurile acestea sunt adresate unui copii al său, întrucât vorbeşte aici de sfaturi părinteşti. Nu-ţi era adresată d-tale această scrisoare, miss Mary?

— Nu, de sigur că nu!

— Hm, mi-am închipuit eu lucrul acesta!

Mary ar fi vrut să ştie cum de au ajuns aceste bucăţi de scrisoare în mâna lui Percy Stuart. Dar tânărul american îi întinse mâna, luându-şi rămas bun:

— Da, suntem pe o calo bună, spuse el. Dacă totul va merge şi mai departe aşa, vom ajunge foarte curând la ţintă.

IV. O stratagemă reuşită

A doua zi dimineaţa, când Mary Barfield intră în biroul tatălui ei, găsi o scrisoare, cu următorul, conţinut:

> «Miss Mary Barfield!
>
> Te somăm ca astă seară, la orele 10, să depui, într-un plic albastru, suma de 30.000 dolari, la picioarele obeliscului din marginea stângă a parcului Ramble şi anume în tufişul de acolo. Dacă nu te vei conforma, vei avea aceeaşi soartă ca şi tatăl d-tale!«

Cuprinsă de groază, tânăra fată plecă cu o maşină la Percy Stuart dar nu-l găsi acasă. Servitorul îi spuse că stăpânul său a plecat în oraş.

Mary se întoarse acasă şi arătă lui Ralph scrisoarea de ameninţare. El plecă imediat cu Mary la prefectura de politie şi se prezentară directorului prefecturii arătându-i scrisoarea şi rugându-l să le spună ce să facă.

Directorul reflectă câteva minute. Apoi, răspunse:

— Puneţi suma de 30.000 de dolari într-un plic, aşa cum vi se cere. E posibil ca şantagistul să vă supravegheze prin oamenii lui. Astă seară, la ora fixată, vă veţi duce în parcul Ramble şi veţi depune plicul cu bani, la locul indicat. Apoi vă veţi îndepărta.

De rest, se vor ocupa oamenii mei. Puteţi fi pe deplin liniştită, miss Mary. Parcul va fi ocupat de poliţişti, aşa că individul nu ne va scăpa. Mă voi încredinţa personal ca oamenii mei să fie la posturile lor.

Mary se conformă întocmai recomandaţiilor date de directorul prefecturii de poliţie. Depuse singură plicul cu bani la picioarele obeliscului şi apoi se întoarse în stradă, unde o aştepta maşina.

Pe drum, ea întâlni pe directorul prefecturii de poliţie, la care fusese dimineaţa cu Ralph. Acesta o recunoscu, dar îşi duse

degetul la buze şi-i spuse:

— St! Nu vorbi!

Mary îi zâmbi şi se urcă în maşina ei. Directorul prefecturii de poliţie se îndreptă spre obeliscul de la marginea parcului, la picioarele căruia fusese depus plicul cu bani.

El se aplecă şi se încredinţă că plicul se găseşte acolo. Îl ridică şi-l puse apoi înapoi. După aceasta, se îndepărtă, fiind salutat discret de poliţiştii care forfoteau în jurul obeliscului. La ieşirea din parc, se urcă într-o maşină şi plecă.

În parc, domnea o linişte completă. Poliţiştii aşteptau cu încordare apariţia şantajistului.

Trecu o jumătate de oră. Apoi, se auzi zgomotul unui automobil, care se opri la poarta parcului! Spre marea lor mirare, poliţişti văzură că soseşte pentru a doua oară directorul prefecturii de politie. El întrebă pe primul poliţist:

— S-a întâmplat ceva?

— Nu, nimic nou de când aţi fost dsv., acum o jumătate de oră.

Directorul se uită nedumerit la poliţist, de parcă s-ar fi îndoit dacă e în toate mintiile.

— Ce tot vorbeşti! Eu n-am fost încă aci. Abia acuma vin întâia oară.

Poliţistul rămase uluit. Directorul prefecturii de poliţie porni repede spre obelisc. Plicul albastru se mai afla acolo. Dar când directorul prefecturi de politie îl deschise, nu găsi înăuntru decât bucatele mici de hârtie.

Plicurile fuseseră schimbate de abilul gangster. Isprava lui îndrăzneaţă copleşi de uimire pe poliţişti. Cine să-şi fi putut închipui că se va deghiza în aşa fel, încât să poată fi confundat cu directorul prefecturii de poliţie?

V. Un proces senzaţional

Procesul actorului John Mac Pherson, venit spre judecare în faţa Curţii cu juri, stârnise multă senzaţie. Sala de şedinţe era plină până la ultimul loc, de mulţimea curioşilor.

Apărătorul acuzatului era tânărul avocat Ralph Jellyband, fostul secretar al avocatului Barfield. Faptul acesta mărea şi mai mult caracterul senzaţional al procesului.

Pe timpul dezbaterilor, actorul susţinu că nu e vinovat. Dar împotriva lui planau dovezi zdrobitoare între care principala era că încercase să fugă.

Pledoaria avocatului Ralph Jellyband fu deosebit de impresionantă. Dar el insistă, în fraze de o rară frumuseţe, numai asupra valorii ca artist a lui Pherson, favoritul publicului. Nu încerca însă că atingă fondul chestiunii, adică să spulbere dovezile de vinovăţie. Acuzatul era deprimat, căci pledoaria avocatului său îi înrăutăţea şi mai mult situaţia. Curtea, juraţii şi publicul aveau impresia că apărătorul nu e nici el convins de nevinovăţia clientului său.

După terminarea pledoariei, o linişte profundă domni câteva minute în sală. Juraţii se uitau nedumeriţi, unul la altul. Miss Mary aruncă o privire dezamăgită apărătorului.

În acest moment, se auzi o voce puternică de la uşa sălii:

— Bravo, domnule apărător!

Privirile tuturor se îndreptară spre uşă, unde se afla o persoană foarte cunoscută în New-York. Era renumitul sportsman Percy Stuart.

El înainta încet spre tribuna Curţii. Apoi, se auzi vocea preşedintelui:

— Cu ce drept tulburi dezbaterile procesului? D-ta eşti Percy Stuart?

— Da, eu sunt! Vreau să mă ascultaţi ca martor. Voi face declaraţii foarte importante cu privire la asasinarea avocatului Barfield.

În urma aprobării Curţii, Percy Stuart începu:

«Avocatul Barfield, pe care l-am cunoscut personal şi l-am

apreciat foarte mult, a fost foarte sărac în tinereţe. Tot ce vă voi spune acum corespunde realităţii şi pot produce dovezi, adunate în urma cercetărilor mele.

În tinereţe, avocatul Wilbur Barfield a întreţinut legături de dragoste cu o lucrătoare de fabrică. Ea a dat naştere unui băiat şi apoi a murit, din cauza unui boli grave. Copilul a fost crescut în provincia Massachusets. Barfield plătea lunar, unei familii de acolo, pentru creşterea copilului. El a fost, într-adevăr foarte bine îngrijit. Când s-a făcut mai mare, a primit o sumă importantă din partea tatălui său, ca să-şi poată începe cariera de jurist.

Dar, din cauza vieţii destrăbălate pe care o ducea, tânărul şi-a risipit cea mai mare parte din bani. Suma de 30.000 dolari ce i-a rămas, a încredinţat-o spre păstrarea tatălui său. Gestul acesta a impresionat pe Wilbur Barfield. A luat banii spre păstrare şi a angajat ca secretar pe fiul său.

După puţin timp însă, fiul i-a cerut înapoi banii. Wilbur Barfield s-a opus, căci ştia că fiul său îi va cheltui în chefuri. Toate insistentele verbale şi în scris ale tânărului au rămas zadarnice. Atunci, el şi-a propus să uzeze de forţă. Şi-a aşteptat părintele în faţa palatului Carneige-Hall. Când Walbur Barfield a ieşit deja şedinţă, tânărul a vrut să se apropie de tatăl său. Dar, în acelaşi moment, a văzut că un alt tânăr se apropie de bătrân şi că pleacă cu el.

Fiul a urmărit pe cei doi inşi. Observând că Barfield rămăsese singur în faţa stâlpului de afişaj, s-a apropiat de el. S-a năpustit asupra lui, l-a apucat de gat şi i-a cerut banii. Bătrânul vrând să strige după ajutor, fiul i-a aruncat în jurul gâtului un ştreang, pe care şi-l pregătise din sfoară tare. Astfel, l-a târât până lângă stâlpul de afişaj. Acolo, a observat că uşa stâlpului de afişaj, în care se aflau izolatoarele şi siguranţele electrice ale metropolitanului, fusese uitată deschisă de către funcţionarul care făcuse probabil revizia. El a înghesuit înăuntru corpul tatălui său, care a murit asfixiat. Criminalul a scotocit prin buzunarele Cadavrului, căutând carnetul de cecuri, dar nu l-a găsit.

Sfoara cu care a fost strangulat mister Barfield era dintr-un ghem din biroul acestui avocat. De ea, atârnau şi câteva frânturi de ceară roşie, de culoare întunecată, folosită de asemenea în acest birou.

Fiul ucigaş a căutat apoi să-şi procure prin alte mijloace suma de 30.000 de dolari. Stratagema de care s-a folosit în acest scop o cunoaşte prea bine domnul director al prefecturii de poliţie, care va poate da toate amănuntele.

Vreau să vă mai precizez că, din comparaţia fotografiei bătrânului Wilbur Barfield cu cea a fiului său, am putut stabili o asemănare perfectă. Aceasta m-a edificat complet.

Avocatul Ralph Jellyband, care dăduse semne de nervozitate de la începutul declaraţiilor lui Percy Stuart, tremura acum din tot corpul. În sală domnea o linişte profundă. Nimeni nu se mai îndoia că Ralph e ucigaşul părintelui său. El fu arestat şi depus la închisoare. După puţin timp, avu loc procesul lui şi fu condamnat la moarte.

Mac Pherson fu pus imediat în libertate, iar după câteva luni se căsători cu Mary Barfield.

Percy Stuart primise la câteva zile după acest nou succes

Cea de a 133-a însărcinare.

«O tânără fată, anume Maud Manning, care locuia împreună cu mama sa într-o căsuţă din strada Levington, a dispărut fără de urme.

Percy Stuart e însărcinat să clarifice misterul acestei dispariţii.«

«Excentric-Club«.

---- VA URMA ----